

Isaia 5 - Via Domnului și judecata Domnului!

În Isaia capitolul 5 este afirmată și dovedită din nou starea de vinovăție a poporului Domnului și este din nou anunțată judecată. Spre deosebire de profeția din cap. 1 și profeția din cap.2-4 nu mai este anunțată izbăvirea și mântuirea. Profeția se încheie pe imaginea mâinii divine. Acest fapt este într-un fel atipic în cartea Isaia în care majoritatea profețiilor glisează spre mântuirea finală a lui Israel. Deci cap.5 aduce o perspectivă nouă. În același timp este important să analizăm ce elemente noi sunt asociate în acest capitol cu starea de vinovăție și judecată a poporului Domnului. Profețiile repetă de regulă același tipar dar adaugă și elemente noi. Deci ce lucruri noi față de cele deja menționate în cap.1-4 aduce în discuție profetul în legătură cu starea de vinovăție și pedeapsa poporului Domnului și care sunt elementele pe care le repetă?

Cap.5 debutează cu metafora viei. Metafora viei subliniază legitimitatea așteptărilor Domnului de la poporul Său, precum și legitimitatea judecății Sale. Unii teologi vorbesc despre cei din Vechiul Legământ ca despre oameni care nu aveau nașterea din nou, Duhul Sfânt și înnoirea făpturii lăuntrice și se aflau de fapt în neputința de a trăi în ascultare de Domnul. Dar atunci cum se explică pasaje ca cele din Isaia 5a și cum se argumentează dreptatea judecății Domnului față de Israel? Este moral și drept să pedepsești un popor pentru că nu a împlinit o Lege pe care oricum nu putea să o îplinească? Ar fi fost moral din partea Domnului să dăruiască lui Israel doar Legea Sa și nu și resursele pentru a împlini Legea Sa? Este adevărat că Noul Legământ inaugurează o nouă dimensiune a lucrării Duhului Sfânt în inima noastră, dar aceasta nu înseamnă că Acesta era inoperant în inima omului în Vechiul Legământ. Din perspectiva metaforei viei, Israel avea toate resursele pentru a trăi în ascultare de Domnul. Domnul nu le cerea perfecțiunea, ci o viață în care dominantă să fie ascultarea și în care călcările de lege să fie soluționate imediat prin jertfele de la Cortul Întâlnirii. Iată ce spune Domnul:

- Ce aş mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici când Eu Mă așteptam să facă struguri buni?

Rodul așteptat de Domnul era tocmai păzirea poruncilor Lui, și anume înfăptuirea dreptății și judecății în țară:

- El Se aștepta la judecată și când acolo iată sânge vărsat! El Se aștepta la dreptate și când acolo, iată strigăte de apăsare!

Deci un element nou pe care Îl subliniază cap.5 este că poporul Domnului a avut toate resursele necesare pentru a rodi ascultarea de Domnul. Dacă ar mai fi fost nevoie de ceva, Domnul l-ar fi dăruit. Dar Domnul:

- A așezat via pe o câmpie foarte mănoasă
- I-a săpat pământul
- A curățit pământul de pietre
- A sădit în el vițele cele mai alese
- A zidit un turn în mijlocul ei și a săpat și un teasc
- A așezat și un gard pentru protecție.

Via nu poate da vina pe pământ, pe soiul ei, pe lipsa de protecție. Ea nu poate da vina pe absolut nimic. Ea nu a rodit pentru că NU A VRUT să rodească, pentru că A ALES în deplină cunoștință de cauză să NU rodească. Când analizăm istoria lui Israel descoperim faptul că Domnul i-a pus la dispoziție toate resursele de care avea nevoie ca să se încreadă în El și să păzească poruncile Lui. Izbăvirea miraculoasă din Egipt, facerea de rușine a idolilor Egiptului, purtarea de grijă din pustie, dăruirea celor 10 porunci pe muntele Sinai, auzirea vocii Domnului, minunile din pustie, dăruirea unei Legi drepte și clare, darul Cortului Întâlnirii, înălțarea unor lideri drepti și neprihăniți, răbdarea Domnului și îngăduința Lui față de greșelile lor, iertarea de la Cortul Întâlnirii, țara cea bună din Canaan, și lista ar putea continua, toate acestea legitimează așteptările Domnului cu privire la poporul Său. Legitimitatea așteptărilor Domnului conferă sens legitimității pedepsei Domnului.

Așteptările Domnului ridică următoarele întrebări: Oare nu știa Domnul mai dinainte că Israel nu va rodi? Dacă Domnul este Atotștiutor, atunci de ce mai avea așteptări și speranțe de la Israel?:

- Apoi **trăgea nădejde** că are să facă struguri buni, dar ea a făcut struguri sălbatici...(5:2)

Descoperim ceva minunat despre caracterul lui Dumnezeu și relația Sa cu timpul. Dumnezeu este Atotștiutor și deci știe mai dinainte cine Îl va iubi și cine Îl va urî, cine își va duce până la capăt credința și cine se va lepăda de credință. Cu toate acestea, Dumnezeu trăiește prezentul cu intensitate maximă și într-un fel ca și cum nu ar ști ce se va întâmpla. El S-a bucurat de ieșirea lui Israel din Egipt chiar dacă știa că Israel se va răzvrăti în pustie. El a sperat din toată inima că Israel va da rod, chiar dacă în atotștiința Sa cunoștea mai dinainte încăpățânarea de care va da dovadă poporul Său. Relația Domnului cu temporalitatea este contraintuitivă și diferită de raportarea noastră la timp.

Iată o posibilă structură a cap.5:

- 1-7 – Metafora viei: legitimitatea așteptărilor Domnului și a pedepsei Sale!
- 8-30 – Denunțarea vinovăției (vaietele!) și anunțarea pedepsei.
 - 8 - **Primul vaiet**: casă lângă casă!
 - 9-10 – Prima anunțare a pedepsei
 - 11-12 – **Al doilea vaiet**: goana după vin!
 - 13-17 – A doua anunțare a pedepsei
 - 18-23 – **Vaietele 3-6**: fățarnicia și robia
 - 24-30 – A treia anunțare a pedepsei

A doua parte a profeției este construită prin alternanța dintre vaietele care denunță starea de păcat a poporului (cauza pedepsei) și anunțarea pedepsei. Observăm creșterea cantității de text oferită atât vaietelor cât și pedepsei. Sunt semnalate trei dimensiuni ale vinovăției și trei dimensiuni ale pedepsei.

Era ceva greșit în popor prin faptul că lipeau ogor lângă ogor și înșirau casă lângă casă, sau accentul cade pe: vai de **locuitorii** acestei țări!, fără să evidențieze un păcat anume? Poporul avea dreptul să construiască case. Poate v.8 ne sugerează un anume spirit păcătos, materialist. Este posibil să ni se sugereze o goană după prosperitate și nu după slava Domnului. Al doilea vaiet semnalează o goană după vin și o desconsiderare a lucrării Domnului. Este interesant faptul că nu este denunțată idolatria. De fapt, singurele păcate specifice denunțate explicit sunt dragostea de vin și corupția la nivelul judecătorilor (5:23). În schimb, mai mult de trei vaiete sunt dedicate pentru a denunța fățarnicia, rătăcirea și mândria celor din popor. Poporul pare să aibă idolatria ascunsă în inimă și să împlinească ritualurile de la Templu. Ei afișează o stare de neprihănire și de autosuficiență spirituală. Dragostea de vin și petreceri prelungite și încălcarea dreptății de dragul mitei îi trădează. Dar ei își justifică păcatele prin minciuni și se cred bine în relația cu Domnul. Ei trag după ei nelegiuirea cu funiile minciunii. Ei folosesc minciuna pentru a-și ascunde fărădelegea și pentru a-și justifica neleguirile. Ei par a nu se teme de pedeapsa Domnului căci zic:

- Să-și grăbească, să-și facă iute lucrarea ca s-o vedem! Să vină odată hotărârea Sfântului lui Israel și să se aducă la îndeplinire ca s-o cunoaștem!

Este vorba fie de o sfidare fățișă a Domnului, fie de o certitudine înșelătoare cu privire la propria neprihănire, în sensul în care ei nu au de ce să se teamă de lucrarea Domnului, căci ei, având o relație bună cu El nu au de ce să se teamă de judecata Lui. Din punctul lor de vedere lucrarea Domnului nu ar putea fi ceva amenințător pentru ei, căci ei au pace cu Domnul. Dacă cineva trăiește în păcat și se convinge pe sine că are o relație minunată cu Domnul, reușește să facă acest lucru numind răul bine și întunericul lumină. Și pentru a avea curajul de redefini valorile după propria ta poftă și în contradicție cu perspectiva Creatorului, atunci trebuie să te consideri pe sine foarte înțelept și priceput. Dumnezeu definește binele și răul. În Eden omul a încercat să redefinească binele și răul. A crezut că știe mai bine decât Domnul ce este bine și ce este rău pentru sine și pentru creație. Despre acest fel de înțelepciune vorbește profetul în v.21. Observăm că modul în care cap.5 descrie starea de păcat a poporului seamănă foarte mult cu modul în care Isaia denunță fărădelegea poporului în cap.28-35, capitolele dedicate muștrării lui Ezechia din pricina alianței secrete făcută cu Egiptul. Fățarnicia și mândria unui popor care se crede înțelept pare a fi lucrul cel mai urâcios din popor.

Revărsarea judecării este descrisă de asemenea în trei tablouri, tablouri din ce în ce mai mari. Profetul insistă mai întâi pe faptul că pedepsirea poporului este cauzată de fărădelegea poporului. De patru ori judecata este introdusă prin conjuncția DE ACEEA (5:13, 14, 24, 25). Profetul vrea să ne asigure că judecata nu a venit din întâmplare sau a fost o reacție de moment a unui Dumnezeu capricios și imprevizibil, sau a unui Dumnezeu crud și nemilos. Nelegiuirea poporului este cea care aduce judecata, iar judecata este manifestarea dreptății divine. Este

menționată mai întâi distrugerea caselor frumoase din țară (5:14-15) și apoi ducerea în robie, foametea și pedepsirea Ierusalimului (5:13-14). Ne întrebăm dacă aceste profeții s-au împlinit și dacă da, când anume. Isaia și-a rostit profețiile pe timpul împăraților Ozia, Iotam, Ahaz și Ezechia. În perioada acestor împărați sunt semnalate două momente importante ale judecării lui Dumnezeu asupra lui Iuda. Unul este în timpul domniei lui Ahaz și al doilea în timpul domniei lui Ezechia. În timpul lui Ahaz, Iuda a fost pustiit de Siria, de Israel și apoi de Asiria, iar în timpul lui Ezechia, Iuda a fost pustiit de asirieni. Din informațiile pe care le avem, Ierusalimul nu fost vătămat în timpul lui Ezechia, deși este posibil să fi fost asediat pe timpul lui Ahaz. Cu toate acestea în 5:14 profetul prevede căderea Ierusalimului:

- De aceea își și deschide locuința morților gura și își lărgeste peste măsură gâtul ca să se pogoare în ea marea și bogăția Sionului cu toată mulțimea lui gălăgioasă și veselă.

Ne putem raporta la această profeție din două perspective: fie judecata Sionului nu a mai avut loc pentru că Ezechia s-a pocăit (și s-au aplicat astfel principiile din Ieremia 18), fie profeția s-a împlinit în anul 586 când Ierusalimul a fost distrus de babilonieni. Profețiile lui Isaia străbat istoria și nu de puține ori vorbesc explicit și despre robia babiloniană. Având în vedere că Isaia anunță în cap.39 în mod deslușit robia babiloniană și pedepsirea Ierusalimului, este legitim să credem că Isaia 5:15 are în vedere același lucru.

Ultima parte a cap.5 este dedicată imaginii judecării lui Dumnezeu. Severitatea judecării este oglindită în puterea și cruzimea vrăjmașilor care se vor ridica împotriva lui Iuda. Popoarele care vor prăda Iuda au fost chemate de Însuși Dumnezeu. Deși ele nu sunt conștiente de acest lucru Domnul este cel care le-a dat putere și le-a ațâțat împotriva propriului Său popor:

- El (Domnul) ridică un steag popoarelor îndepărtate și le fluieră de la un capăt al pământului. (5:26)

Profeția are în vedere probabil atât armatele asiriene cât și cele babiloniene. Armatele asiriene s-au oprit la poarta Ierusalimului, dar cele babiloniene au pătruns înăuntrul cetății și au ars-o din temelii. Este interesant faptul că același Dumnezeu în Isaia 11:12 va înălța un steag pentru neamuri pentru a strânge poporul Său risipit în cele patru capete ale pământului. Istoria este în palmele sale. El poate să aducă prin Neamuri judecata și tot prin aceleași neamuri să aducă mântuire poporului Său. Și face acest lucru în funcție de inima poporului Său. Deci problema nu trebuie căutată în afară, la puterea neamurilor, ci înăuntru, în inima poporului Domnului. În contextul judecării divine apare expresia:

- Cu toate acestea mânia Lui nu se potolește și mâna Lui este încă întinsă.

Starea de păcat a poporului Domnului este atât de mare încât mânia Domnului pare a se putea potoli doar în urma distrugerii și pedepsirii totale. Vinovăția lui Iuda s-a suit până la ceruri și numai faza ultimă a judecării pare a mai potoli mânia divină. Și cum spuneam mai devreme, cap.5 se încheie pe imaginea judecării fără a se menționa nici măcar aluziv speranța reînvierii lui Israel. Acest fapt este atipic în cartea Isaia, carte în care fiecare din cele 7 secțiuni se încheie cu imaginea reabilitării lui Iuda și a Ierusalimului. După ce am analizat cap.5 putem reveni puțin la versetul 1:

- Voi cânta Preaiubitului meu cântarea Preaiubitului meu despre via Lui.

Acest verset ridică o mulțime de întrebări: De ce Isaia Îl numește pe Domnul Preaiubitul Lui tocmai în acest context? De ce a compus Preaiubitul profetului această cântare? Dacă această cântare este a Domnului, de ce o cânta Isaia celui ce a compus-o? De ce este vorba despre o CÂNTARE și nu doar despre un mesaj sau o profecie? Cântarea are rolul de a sensibiliza și de a exprima mai bine trăirile sufletești. Poate prin această cântare Dumnezeu Își exprimă jalea, durerea și în același timp drama poporului Său. Nu este o cântare de bucurie, ci mai degrabă una de jale. Prin cântare Dumnezeu Își exprimă mai bine sentimentele și cei ce ascultă cântarea pot înțelege mai bine inima Domnului. Se pare că Isaia în vedeniile Sale la un moment dat a primit din partea Domnului un mesaj diferit, nou. Acesta era sub forma unui cântec, a unei melodii care a sensibilizat inima profetului, prin intermediul căreia a putut explora și mai bine durerea și dezamăgirea Domnului față de poporul Său. Și apoi Isaia ar fi putut să transmită această cântare și poporului Domnului cu același scop. În schimb Isaia simte în primul rând nevoia să cânte această cântare în auzul Autorului. Oare de ce? La această întrebare ne-ar putea ajuta faptul că aici el nu Îl mai numește pe Yahwe Domnul, ci **Preaiubitul meu**. Această expresie accentuează dragostea profetului față de Domnul și apropierea inimii profetului de inima Domnului. Stau și mă gândesc dacă sunt alte pasaje din Biblie în care un om Îl numește pe Domnul Preaiubitul Lui. Această expresie este specifică unei alte cărți, și anume Cântării Cântărilor. Acolo se repetă cel mai des această expresie dar are în vedere dragostea Sunamitei față de un păstor drag inimii ei. Isaia ne sugerează că dragostea și comuniunea din relația de cuplu se pot regăsi într-o dimensiune spirituală în relația cu Domnul. Domnul nu este doar Stăpânul, Regele, Păstorul, ci este și Soțul, Mirele, Iubitul. Deci Isaia cântă această cântare Domnului într-un moment de profundă comuniune cu cerul și pentru a-și exprima dragostea față de Domnul. Durerea din inima Domnului se oglindește în inima lui Isaia. Domnul îi descoperă o cântare în care Își varsă durerea înaintea profetului, iar răspunsul profetului este să cânte aceeași cântare în auzul Domnului. Este ca și cum profetul ar spune: am înțeles durerea Ta, și ea este acum și durerea mea. Durerea din inima profetului este un ecou la durerea din inima Domnului. Nu găsesc detalii în text care să sugereze că Isaia ar cânta cântarea despre via Domnului pentru a invoca mila sau dreptatea Domnului față de Israel. Mai degrabă motivul pare a fi dorința de a se contopi cu durerea Domnului și de a transmite Domnului acest lucru. Isaia este de partea Domnului, Îl înțelege și îi dă dreptate. În versetul 4 Domnul își varsă oful:

- Ce aș mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut?

Isaia este de acord cu revărsarea judecății. El îi dă dreptate Domnului, iar sufletul Domnului găsește în Isaia o oază de odihnă pe pământ. Isaia cap.5 se încheie cu imaginea judecății și nu apare nici o aluzie despre ziua reabilitării viei Domnului. Este ceva atipic în Isaia. Cu toate acestea cartea Isaia ne revelează și continuarea acestei cântări. În cap.27 descoperim o nouă cântare despre via Domnului, o cântare de bucurie și biruință în contextul restaurării lui Israel:

- În ziua aceea cântați o cântare asupra viei celei mai alese: Eu domnul sunt Păzitorul ei, Eu o ud în fiecare clipă. Eu o păzesc zi și noapte ca să n-o vatămă nimeni. N-am nici o mânie.

Cap.1-5 par a forma un calup profetic unitar cu rol de introducere. În mod ciudat chemarea lui Israel în slujbă ne este prezentată în cap.6 în anul morții lui Ozia, iar în cap.7 suntem deja în timpul împăratului Ahaz pentru ca apoi de la cap.10-12 deja să poposim în perioada lui Ezechia. În cărțile profetice profețiile nu sunt așezate exact în ordine cronologică. Acest lucru este evident de exemplu în cartea Ieremia unde profețiile de la mijlocul cărții au fost rostite de fapt înaintea unor profeții prezentate la începutul cărții. Astfel, cap.1-5 fie au fost rostite înainte de cap.6, fie au fost așezate de profet înainte de cap.6 ca un fel de introducere a cărții.

În Isaia 1:1 se menționează:

- Proorocia a lui Isaia, fiul lui Amoț, despre Iuda și Ierusalim, pe vremea lui Ozia, Iotam, Ahaz și Ezechia, împărații lui Iuda.

Iar cap.2 începe astfel:

- Proorocia lui Isaia, fiul lui Amoț, asupra lui Iuda și asupra Ierusalimului.

Este evident faptul că din cap.7 profețiile sunt rostite în vremea lui Ahaz și Ezechia. Deci dacă este vorba să căutăm profeții rostite și pe vremea lui Ozia și Iotam trebuie să le căutăm în cap.1-6. Însă când explorăm aceste capitole găsim chemarea lui Isaia în slujbă în cap.6 în ultimul an al domniei lui Ozia, iar în cap.2-5 găsim niște profeții generale care străbat istoria și care ajung până în vremea lui Ezechia și chiar mai departe până în timpul robiei babiloniene. Într-adevăr, imaginea Sionului din 1:8 se potrivește cel mai bine cu situația Ierusalimului din timpul lui Ezechia când a fost înconjurat de oștile asiriene ale împăratului Sanherib. Descoperirile arheologice au scos la lumină o piatră a lui Sanherib în care acesta descria Ierusalimul ca o pasăre în colivie, fiind singura pârțică din Iuda încă necucerită de oștile sale. Imaginea este foarte asemănătoare cu 1:8:

- Și fiica Sionului a rămas ca o colibă în vie, ca o covercă într-un câmp de castraveți, ca o cetate împresurată.

Înclin să cred că primele 5 capitole, deși ar conține profeții revelate lui Isaia după chemarea sa în slujbă (cea din cap.6), sunt inserate de autor la începutul cărții ca o introducere a cărții în care facem cunoștință cu temele majore din carte. Primele 5 capitole includ 3 profeții.

Prima profeție (cap.1) este una generală și ancorată în istorie radiografiind și străbătând perioadele de domnie ale lui Ozia, Iotam, Ahaz și Ezechia. Profetul nu glisează în mod explicit în vremurile mesianice. Profețiile rămân ancorate în cadrul istoric din 1:1. Profețiile prevestesc judecarea lui Iuda de pe timpul lui Ezechia și situația critică în care va ajunge fiica Sionului (1:9) dar și momentul spectaculos al reabilitării Ierusalimului prin nimicirea oștilor lui Sanherib (1:26-27). Profetul condamnă nedreptatea din popor și evidențiază factorii care întretin fărădelegea lui Israel: falsa religiozitate și pervertirea funcției Casei Domnului, liderii corupți, încrederea în om și în idoli. Mântuirea se înfăptuiește prin judecată și dreptate.

Cap.2-4 reprezintă tot o profeție asupra lui Iuda și asupra Ierusalimului dar de această dată profetul nu se mai oprește în perioada domniei celor 4 împărați (compară 1:1 și 2:1), ci rostește profeții care străbat o istorie mai largă și glisează în mod explicit spre vremurile mesianice. Profeția este inaugurată de finalul glorios al Ierusalimului (2:1-4) și apoi ni se detaliază traseul

istoric către acest final glorios la care autorul revine la încheierea calupului profetic și anume în 4:2-5. Traseul repetă tiparul evidențiat în cap.1 din perioada celor 4 împărați, și anume păcat, judecată și dintr-o dată o mântuire spectaculoasă și neașteptată. Dar de data aceasta traseul istoric este creionat într-o dimensiune mai largă și se glisează spre vremurile sfârșitului. Judecata nu mai este doar una locală, izolată, ci este o judecată globală, finală (vezi 2:10-22). Judecata va afecta Ierusalimul mai mult decât pe timpul lui Ezechia (vezi cap.3) iar izbăvirea Ierusalimului va fi în aceeași vreme cu revelarea gloriei lui Mesia pe pământ (4:1). Cap.2-4 ne arată faptul că tiparul din istoria celor 4 împărați din cap.1: păcat – judecată – mântuire se va repeta în istoria lui Israel la o scară mult mai mare. În aceste capitole este din nou condamnată nedreptatea din popor, dar profetul insistă pe un aspect nou al vinovăției: mândria omului și idolatrizarea frumuseții. Autorul reia cei 4 factori care întrețin fărădelegea dar oferă și un răspuns fiecăreia din ei: falsei religiozități i se răspunde prin înălțarea adevăratei funcții a Casei Domnului (2:1-4), încrederii în om și în idoli i se răspunde prin descrierea zilei Domnului când toți oamenii și idoli vor roși, iar încrederii în liderii corupți i se răspunde prin prezentarea judecării acestora. Mântuirea este realizată tot prin dreptate și judecată. Apare și o temă nouă, tema frumuseții. Idolatrizarea frumuseții de către om este judecată, dar judecata revelează frumusețea Domnului și este împlinită pentru răscumpărarea frumuseții umane. O temă nouă este cea a mântuirii și binecuvântării Neamurilor prin reabilitarea Ierusalimului.

Cp.1-4 ne oferă cheia înțelegerii cărții Isaia. Isaia vrea să ne comunice că istoria celor 4 împărați creionează o paradigmă care are în vedere vremuri mai îndepărtate din istorie, și anume vremurile mesianice. Cap.1-4 ar reprezenta o introducere minunată pentru cartea Isaia. De ce însă autorul le mai alătură și cap.5? Pentru a putea răspunde la această întrebare trebuie să ne aducem aminte care sunt elementele noi introduse de această profecie. În cap.5 este condamnată din nou nedreptatea și fărâncicia poporului și este din nou anunțată judecata. Elementele noi apar cu prisosință în descrierea judecării divine. Acestea sunt:

- Sublinierea prin metafora viei a legitimității așteptărilor Domnului și a judecării Sale față de poporul Său.
- Anunțarea cu claritate a ducerii poporului lui Iuda în robie și a căderii Ierusalimului.
- Încheierea profeției pe imaginea judecării și absența profețiilor ce vizează reabilitarea lui Iuda și a Ierusalimului.

Observăm că elementele noi din cap.5 gravitează în jurul judecării divine. Cap.5 este un capitol al judecării divine. De ce după primele 4 capitole, profetul simte nevoia să revină asupra imaginii judecării? Atât profeția din cap.1 cât și profeția din cap.2-4 realizează un salt neașteptat de la momentul judecării la momentul reabilitării lui Israel. Acest salt neașteptat ar putea aduce o anumită confuzie în mintea noastră. Confuzia ar fi legată de faptul că cei ce păcătuiesc din poporul Domnului vor fi pedepsiți într-o anumită măsură dar în cele din urmă vor fi izbăviți. Cu alte cuvinte, în cele din urmă povestea va avea un sfârșit frumos pentru toată lumea. Capitolul 5 pare să insiste că poporul care nu rodește va avea parte de revărsarea violentă a mâniei lui Dumnezeu și pentru cei mai mulți din popor povestea lor nu va avea deloc un sfârșit fericit. Glisarea neașteptată de la momentul judecării la momentul reabilitării se împlinește în istorie în

cel puțin trei dimensiuni. Prima are în vedere criza din timpul lui Ezechia, când după pustiirea lui Iuda și împrejmuirea rămășiței din Ierusalim are loc nimicirea miraculoasă a oștirilor Asirienilor. A doua se referă la criza babiloniană: după distrugerea Ierusalimului și ducerea în robie a lui Iuda are loc întoarcerea din robie și reînvierea lui Israel. A treia vizează împietrirea în care a intrat Israel în urma respingerii lui Mesia. După această perioadă de cumplită împietrire, Israel se va întoarce ca națiune la Isus și va fi mântuit (vezi Romani 11). Observăm că doar în prima dimensiune a împlinirii profeției cei care sunt judecați sunt în cele din urmă și mântuiți. Și chiar pe timpul lui Ezechia doar o rămășiță din popor a beneficiat de acel moment neașteptat al mântuirii, și anume rămășița din Ierusalim. Ceilalți din popor au fost nimiciti sub judecata divină. În cazul robiei babiloniene, o altă generație a beneficiat de mântuire și foarte puțini au fost aceia care au gustat și din paharul judecății și din cel al mântuirii. În Ezra se menționează doar existența unei minorități din poporul care s-a întors în țară care văzuseră slava primului Templu. În ce privește respingerea lui Mesia, nici unul din generația respectivă nu a mai prins în viață momentul reabilitării lui Israel. Deci promisiunea reabilitării finale a lui Israel nu exclude judecarea definitivă a celor mai mulți din Israel. Cei mai mulți din poporul Domnului au murit în păcatele lor și nu vor gusta în veci din promisiunile mântuirii. Promisiunea mântuirii finale îl vizează pe Israel ca națiune în contextul istoriei sale de-a lungul veacurilor. Deci promisiunea mântuirii nu este pentru aceeași generație care este condamnată din pricina păcatului ei. Capitolul 5 pare să insiste pe acest aspect și să clarifice faptul că pentru cei mai mulți din popor nu va mai exista un moment al izbăvirii și reabilitării. Cea mai mare parte din poporul Domnului va fi lepădată pentru totdeauna. Pericolul pierderii relației cu Domnul este real, și cel care a început ca făcând parte din poporul Domnului poate sfârși în pedeapsa eternă a Domnului pe care L-a trădat.

Primele 5 capitole ale cărții sunt un fel de introducere, un fel de prolog. Aici descoperim cheia înțelegerii glisărilor profetice din Isaia, precum și temele majore ale cărții din care enumerăm:

- Durerea din inima Domnului pentru poporul Său
- Starea de păcat a poporului
- Factorii care întrețin fărădelegea: fățărnicia și pervertirea funcției Casei Domnului, liderii corupți, încrederea în om și încrederea în idoli
- Dreapta judecată a lui Dumnezeu
- Rămășița poporului
- Mântuirea Neamurilor
- Venirea Odraslei
- Reabilitarea finală a lui Israel

Toate aceste teme vor fi reluate și dezvoltate pe parcursul întregii cărți.